

מפקדי מפ"ם ואנשי גוש-אמונים: התקפה מימין ומשמאל

● **אין לך ביקורת על אנשי הקר בדין הארצי, שחתמו על המיסמך?**
 הם לקחו לעצמם סמכות לפסוק בשמנו בענייני אמונה, ולא סתם בענייני אמונה, אלא בדברים שעניינם חיים ומוות. אני עדיין לא מבין מנין החברים האלה שאבו את הסמכות, שאיש לא העניק להם אותה, לחייב את כולנו על המיסמך הגוראי הזה.

● **אתה שולל כל שיתוף-פעולה בין גוש-אמונים לבין הקיבוץ הארצי?**

אינני חושב שקיימת אפשרות לשיתוף-פעולה. אני חושב שתהום רובצת בינינו.

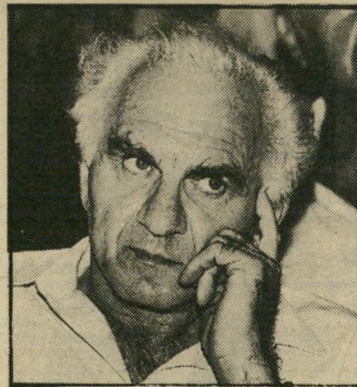
● **זה לא אותו העם?**

ובאותו עם לא יכולה לרבוץ תהום? ההבדלים הם האלה, שחתמו על המיסמך, מורעים לתהום. הם חשבו בתמימותם, כמעט בחוסר-מחשבתם, שעליידי המיסמך הזה הם יכולים למנוע מילחמת-אזרחים במדינת-ישראל. עם כל הכבוד, אם יש גורם אחד שיכול למנוע מילחמת-אזרחים זו מממשלת-ישראל. על-ידי חתימה על מיסמך כזה הם נותנים בעיני פקיפי לגיטימציה למעשיהם הגוראים של המתנחלים.

● **אתה חושב שהם היו כלי בידי המתנחלים?**

וראי שהם היו כלי. איך הם בכלל יכלו להרשות לעצמם ללכת ולחתום על מיסמך כזה בלי לשאול את הציבור, שהם אמורים לייצג אותו?

אני רואה כמה מהאנשים החתומים על המיסמך כירידי האישיים, וכל מה שאמרתיו אמרתיו למרות הידידות האישית.

שור

העצני

אליקים העצני:

„לא

לדבר!

אני לא בחרתי אף אחד מהאנשים האלה שישבו איתם, והם לא מייצגים אותי.

איש לא בחר את האנשים שיושבים במוכזי רות ועש אמונים אלה בוגרי מחזור מסוים בבית-ספר דתי או ישיבה מסוימת, והם לא מהיבנים אותנו בדבר. מועצת יש"ע כלל לא רנה בנושא.

אני נגד עצם המיפגשים האלה, כי הם אינם סימטריים מכמה בחינות. ראשית, אנו מייצגים רוב מכריע בעם, רוב של 65% ש' תומך בהתיישבות ביהודה, שומרון וחבל עזה. הם מייצגים מיעוט שולי של 10% התומך בפניו הישבים. אי-אפשר ליצור דימוי כוזב כאילו זה „החצי-חצי“ בעם.

התוצאות של סימטריה מזויפת כזו באות לידי ביטוי באירוע המבוזה שהיה בטלוויזיה: קצובר וערמוני ישבו כמו על ספסל-הנאש'מים. בתווך ישב השופט רונן, שהוא עצמו שמאלן ושני קטגוריים משלום עכשיו. מדוע הם קיבלו על עצמם בכלל את התפקיד של המתגוננים?

שנית, אין סימטריה בכך שהם רוצים להחרוב את ביתי, ואת ההתיישבות היהודית

ביהודה ושומרון, „למען השלום“. ואילו אני מוכן למות על הגנת בתיים.

אנחנו תנועה בונה, וכזה אין שום דבר בונה. עומדת פה תנועה הרסנית, שלילית, ואנו נותנים להם דימוי חיובי. אין יותר קיבוצים חדשים. מפרקים את הקיבוצים.

אין גם סימטריה בכך שכביכול צריך לעשות הסכם אי-התקפה.

אני לא פאשיסט, אבל הם בוגרים, שהולכים כיום לנחלאין להתחבר עם הרוצחים. אני לא צריך להתחייב שלא ארצה ערכים חפים מפי ש.ע. מדוע עלינו להתחייב על דברים שמעורלם לא חשבנו לעשותם?

ואם כבר יש הסכם מדוע שלא יתחייבו להפסיק את הסרבנות? אם כבר מדברים על כבוד צה"ל... על כך אף מילה: הם פשוט שמו עצמם על ספסל-הנאש'מים! הם, השמאלנים, לא התחייבו לכולם: הם שמכזים את הנשיא ואת בתי-הדין... לאנשים עם הכיפה שישבו איתם יש רגש אשמה והתבטלות לפני יפיהנפש שהיו. אירוני האתמול.

אני צריך לגיטימציה מפושיט-הרגל הארצי? אלה אלה שהמירו את הרגל האדום בשוק האפור? הם פרברטיים ברנשותיהם ובהשקפת עולמם... הם אוהבים את ביתא ושונאים את אריאל... אני צריך לשבת עם שטרנהל שרוצה לדרוס אותי בשרשרות טנקים?

זו חולשה שאני רואה בחבריי מהיום הראשון, שבו הם התבטלות לפני השמאל. אני, אישית, מסרב להופיע על במה אחת עם אנשי שלום עכשיו. זו הכנסה לתוך המחנה של מי שהוא מחוץ למחנה.

מזכירות הסיעה ביישוב. האיש שחיכה לי עם עוד מיספר אנשים היה דויד לוי. קיימנו את הישיבה ורנו בענייני נים הסתדרותיים, וביקשתי מדויד לוי שיפעל במיגור הסתדרותי, במקביל לפעולתו המר-ניצפאלית. כשהעלה אריה בן-אליעזר את בקשתו, נזכרתי בדויד לוי, שהיה כבר אז איש-ציבור מקומי.

„בן-אליעזר שאל אם אני מכיר את הבחור, שכן מה שהוא מתכוון להציע לו זו כניסה לצמרת גח"ל. זה רציני מאוד“, הוא אמר. למחרת לפגנתי לדויד לוי והודעתיו לו על העניין. הוא נדהם מעצם הפנייה, אף שלא מסרתיו לו פרטים על מה שבן-אליעזר מתכוון לשוחח איתו. כך יצרתי את הקשר בין השניים.

אלה הן פשוט העובדות ההיסטוריות, ואני מציע לדריק בהן, שנהיה יודע התבונה של בני-אמונים להתקשר בבניצות לא-להם.

משה בן-שחר, תל-אביב

העולם הזה
השבועון של ישראל
העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת-מודעות:
רינה מיטרני
המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפון: 03-232262/3/4
פקס: 03-245130
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ
הרשום: הרפ"ם החדש
הפצה: גר
תל-אביב, יד חרצים 7
טלפון: 03-377056
המנהל הכללי: דויד גרשוניביץ

העולם הזה להתחבר בשאלה הנכבדה „מה קרה לתנועות-הנוער בארץ“ (בראיון עם המוד כיר הטרי של תנועת-הצופים).
 הרי הערותה, בהקדמה לראיון, „הוא (המוד כיר הטרי) כבר מוטרד מבעיות החנייה בעיר הגדולה“, כבר עונה על השאלה.
 כשאני הייתי צופה בכיר לא הטרידה אותי נו בעיית החנייה למכונת. לכל היותר חיפשנו עמוד-חשמל לקשור אליו את אופנינו. וזה, כדברי הסיסמה, כל ההבדל.
אהרון בנימיני, הרצליה

מי באמת המציא את דויד לוי

אני קורא ותיק מאוד של העולם הזה, והנה, הבורק, כאשר קניתי את העיתון, הופיע תעתי לקרוא כתבה על אברהם אפל, שאותו אני מכיר שנים רבות (אני המצאתי את דויד לוי), העולם הזה 31.5.89. אלא שברצוני להתייחס אך ורק למישפוט: „אני המצאתי את דויד לוי, אני נסעתי לבית-שאן והורדתי או תו מהפיגומים.“

איני יודע את מועד ביקורו של אפל בבית שאן, אבל העובדות בקשר לדויד לוי, ירידי משכבה הימים, מובאת בביאוגרפיה שלו, שנכתבה על-ידי אריה אבנרי, ושם נאמר: „משה בן-שחר, מזכיר גח"ל בהסתדרות, מספר, כי בעיקבות הפילוג של תמיר וקבוצתו מתנועת החרות, פרש גם ח"כ אברהם טאיר מסיעת תכלת-לבן. טאיר נחשב אז כמייצג העדות הצפון-אפריקאיות, ומכחינה זו הליכי תו נחשבה למכה קשה לסיעה. במיוחד נפגע מן ההליכה הזו אריה בן-אליעזר, ראש סיעת תכלת-לבן.“

באתר הערכים התקשר אלי אריה וביקש ממני לבוא אליו הביתה. כשהגעתי אמר לי: „בעיקבות הפרישה של טאיר, אני מחפש בחור נמרץ, יוצא צפון-אפריקה, להנהלה חדשה שאני מקים. אתה מכיר בחור כזה?“ בתוקף תפקידי כמזכיר גח"ל בהסתדרות ביקרתי בבית-שאן ליצור קיום ישיבה של

בחלק קטן מגלינות ידיעות אחרונות ביום ה-4 ביוני 1989, והוחלפה בתצלום ממאורעות פקינג, על-ימי הוראת העורך, דוב יודקובסקי, שהחליט, כי היא פוגעת ברנשות הציבור הדתי – ראה גולפה.

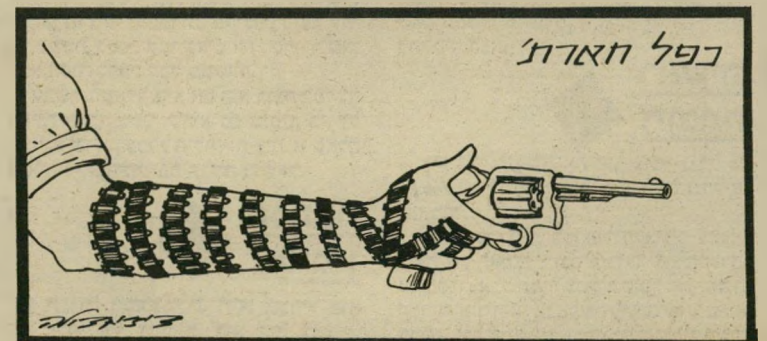
צורהשעה: 541

על התגובה להתנהגות המתנחלים (הנדין), העולם הזה 31.5.89.
 צורהשעה: אחרות העם כולו. בל יעשה אף מתנחל כישר וכתוב בעיניו יש ממשלת-אחרות בישראל והיא חייבת לפעול כממשלה מאוחדת על בסיס של עם מאוחד, כדי למנוע מהעם היהודי את הגורל המר, הרודף אותו בכל שלבי ההיסטוריה, כמי רומז בגימטריה הבאה: ישראל = 541, אין מולדת = 541.

שמואל בריקמא, תל-אביב

צופה חונה

על פרובלמטיקת תנועות-הנוער (מהם הם אומרים), העולם הזה 7.6.89.
 כשבילי מה היתה צריכה המראיינת של

הקאריקטורה הפסולה של מנוסי שדעו לא?